

פרשת עקב

ויתן ה' אלי את שני לוחות האבנים (ט, י)

'לוחות' לוחות כתיב, ששתיהן שוות. (רש"י).

מה לימוד יש לנו ללמוד מכך שהלוחות היו שוות.

ונראה, דהנה מצינו בגמ' (חולין ד, ב) דשיטת שמואל דמומר לע"ז לא הוי מומר לכל התורה כולה. והנה איתא בגמ' (שבת) דמשה רבנו שבר את הלוחות משום שנשא ק"ו מפסח, ומה בפסח כתיב 'וכל בן נכר לא יאכל בו', כל התורה וישראל מומרין על אחת כמה וכמה.

ולכאורה כיצד למד מכך משה רבנו דצריך לשבור את הלוחות, והלוא אף שעבדו ישראל ע"ז בכ"ז לא נעשו מומרין לכל התורה, ואלא צ"ל דעכ"פ נעשו מומר לדבר אחד, ומכיון דעל הלוחות כתיב 'לא יהיה אלהים אחרים' לפיכך לא היו ראויין ישראל לקבל את הלוחות.

אך עדיין קשה, דא"כ לא היה לו לשבור את שתי הלוחות והיה די לשבור לוח אחד שכתוב בו 'לא יהיה לך אלהים אחרים', ולהשאיר את הלוח השני.

ע"כ ציין רש"י דשניהם היו שוות. והיינו לפי מה דאיתא בירושלמי (שקלים פ"י) דאמנם לפי דעה אחת היו הלוחות כתובים חמשה בצד זה וחמשה בצד זה, אבל לדעת רבנן היו כתובות על כל לוח את כל עשרת הדברות.

מעתה מובן מדוע שיבר משה רבנו את שתי הלוחות שהרי שתייהן היו שוות, ובכל אחת היה כתוב את כל עשרת הדברות, ומכיון דלא היו ראויין לדיברה 'דלא יהיה לך אלהים אחרים' לפיכך הוצרך לשבר את שתי הלוחות.

מקור: בנין אריאל